

VENUS ETERNA

A Felip Graugés.

I.

INVOCACIO A VENUS

Venus divina que en mon pensament
la blancor nua de tes carns em poses,
riu coronada silenciosament
del goig que dons a les castes esposas;
car ta rialla és tremolor de vent
que fa esclatar de passió les roses
i ta mirada serena i fulgent
posa l'encís de l'amor en les coses.
Llavis vermells de vigorositat,
clavells encesos com flors de pecat;
braços superbs com nuosa serment.
Venus divina de ma invocació,
ompla mes venes d'ardenta passió,
fes de mes carns una flama roent.

II.

VENUS DE PEDRA.

Sota l'inquieta carícia del vent
ta cabellera m'apar que es desgarba
com si una folla passió violent
hagués encès la blancura del marbre.
I ets en la pedra una flama vivent
i els teus cabells belluguejen en l'aire;
amb la mirada comanes turment
i de tes carns encomanes la flaire.
Venus de pedra i d'amor triomfal,
fins en la pedra deves sensual
i el vent indòmit els teus rulls arrissa!
La llum danceja damunt del teu pit:
és la passió;... és l'amor infinit;...
és ta nuesa que en la pedra frissa.

SALVADOR PERARNAU

FRANCISCANA

Beneít sigues, o, vent,
car escampes per ma cara
el perfum d'aquella mà
que tants de cops he besada!

Zèfir, zèfir vespertí,
que baixes de la muntanya
en quín indret has sorprès
el vel neu de l'estimada?
i aquells cabells que ha envejat
el seu Angel de la Guarda?

i aquells ulls que són espill
on se miren les tres Gracies?
i aquella mà que ha agafat
mon ànima per les ales
com un dels seus blancs coloms,
i li ha fet una besada?

Beneít sigues, o, vent!
A! si em deixessis les ales!...
Diga-m al menys el camí
on has trobat l'estimada.

JOSEP GRANGER